

Obviněnému lze uložit kárným nálezem náhradu útrat jen částkou, na kterou budou cestovní poplatky upraveny konečným (pravoplatným) rozhodnutím správních úřadů.

(Rozh. ze dne 24. října 1931, Ds I 18/31.)

Nejvyšší soud jako soud rekursní v kárných věcech soudců, slyšev generální prokuraturu, částečně vyhověl stížnosti obviněného soudce do usnesení vrchního soudu v Praze jako kárného soudu pro soudce ze dne 22. května 1931, a ustanovil útraty kárného řízení, které podle nálezu vrchního soudu ze dne 28. prosince 1929 jest obviněný soudce povinen zaplatiti, částkou, na kterou budou poplatky, vypočítané v cestovním denníku, pravoplatně upraveny soudní správou (justičními administrativními úřady).

O d ů v o d n ě n í:

Stěžovatel si nestěžuje, že mu byla uložena náhrada útrat, které vzešly úřední cestou soudního rady Václava S-a a soudního kancelářského revidenta Rudolfa B-a, jako části celkových útrat kárného řízení, které podle nálezu vrchního soudu v Praze jako kárného soudu pro soudce ze dne 28. prosince 1929 jest povinen zaplatiti, nýbrž stěžuje si jen do výše, na kterou byly poplatky za řečenou úřední cestu stanoveny. O výši cestovních poplatků rozhodují však podle zvláštních předpisů výhradně, tudíž s platností zavazující i kárný soud, orgány justiční správy. Pokud se tedy stížnost domáhá toho, by kárný soud rekursní zmínil položku těchto poplatků, nemůže jí býti vyhověno, neboť úkon ten nespadá do jeho pravomoci (srovn. výnos minist. spravedlnosti z 15. března 1918, č. 37.366/16, věstn. r. 1918 str. 236). Ale z kárných spisů plyne, že stěžovatel podal svého času proti úpravě oněch poplatků stížnost na presidium vrchního soudu, pokud se týče na ministerstvo spravedlnosti. O této stížnosti, směřující jen proti číselné úpravě poplatků, nebylo dosud pravoplatně rozhodnuto povolanými správními úřady. Nebylo proto lze uložit stěžovateli kárným nálezem náhradu útrat částkou, na kterou byly upraveny rozhodnutím, nenabyvším ještě právní moci, nýbrž jen částkou, na kterou budou konečným rozhodnutím správních úřadů pravoplatně upraveny.

Čís. 138 dis.

Administrativní přeložení soudce podle § 43 zák. čís. 46/1868 ř. zák. není kárným trestem; jeho účelem jest jen zabezpečení řádného a nerušeného vykonávání práva; nevyžaduje subjektivní zavinění soudce, o jehož přeložení jde.

(Rozh. ze dne 24. října 1931, Ds I 22/31.)

Nejvyšší soud jako kárný soud druhé stolice pro soudce nevyhověl v neveřejném zasedání, slyšev generálního prokurátora, stížnosti soudce do usnesení vrchního soudu v Praze jako kárného soudu pro soudce ze dne 21. srpna 1931, jímž bylo vysloveno, by byl stěžovatel ve smyslu § 43 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. přeložen ze svého služebního místa u okresního soudu v M., pro které byl jmenován, na jiné služební místo.

O d ů v o d n ě n í:

Přeložení soudce podle § 43 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. smí býti proti jeho vůli nařízeno, bylo-li by jeho další setrvání na dosavadním služebním místě na újmu vykonávání práva. Jde o důvod rázu objektivního, což plyne i z úvahy, že takové nedobrovolné přeložení, jehož způsob jest v § 47 zvlášť upraven, není kárným trestem jako přeložení podle § 6 a) cit. zákona, a že jeho účelem není potrestání soudce, nýbrž jen zabezpečení řádného a nerušeného vykonávání práva. Zákon nevyžaduje, by tu bylo i subjektivní zavinění soudce, který má býti přeložen, třebaže nelze neuznati, že příčiny, pro které se jeví další setrvání soudce na jeho dosavadním služebním místě škodlivým pro vykonávání práva, mohou míti a obyčejně také mívají původ v osobních vlastnostech soudce nebo v jeho chování. To právě přehlíží stěžovatel ve svých vývodech, jimiž se snaží doličiti, že v úřadě pilně pracoval, že mu tedy nelze přiřítati výhradnou subjektivní vinu na tom, že stav okresního soudu, jehož jest přednostou, byl shledán velmi neuspokojivým a nepříznivým, a že se pokud jde o jeho poměr k Emmě B-ové, nedopustil ničeho, co by bylo (jak praví) »proti cnostem jeho stavu«. Okolnosti, které stěžovatel teprve dodatečně uvádí na svou omluvu, nejsou s to, by vyvrátily správnost úsudku kárného soudu první stolice, že řádné konání soudnictví, najmě vedení okresního soudu, jehož je stěžovatel přednostou, a mimo to zejména neblahé následky jeho veřejně v M. známého důvěrného poměru k Emmě B-ové (§ 47 soud. instr.) vyžadují, by stěžovatel v zájmu nerušeného vykonávání práva nebyl ve svém dosavadním působišti ponechán. Nelze posléze ponechat nepovšimnutým, že stěžovatel sám, když mu byly podle § 45 zákona čís. 46/1868 ř. zák. oznámeny důvody, které vyžadují jeho přeložení, projevil ve svém vyjádření ze dne 25. července 1931 souhlas s přeložením na jiné místo služební, a kladl jen podmínku, by netrpěl hmotnou škodu. Ale již sám zákon čís. 46/1868 ř. zák. pamatuje v § 47 na to, by soudce nebyl nedobrovolným přeložením zkrácen na svém platu, a by se mu dostalo náhrady normálních výloh stěhovacích. Klásti jiné podmínky není stěžovatel oprávněn. Stížnost nebyla shledána důvodnou, pročež jí nebylo lze vyhověti.

Čís. 139 dis.

Ustanovení § 43 kár. zákona pro soudce nestanoví jako podmínku přeložení soudce jen jeho nezpůsobilost k výkonu svěřeného mu soudcovského místa, nýbrž má na mysli veřejný zájem, t. j. ř á d n ý v ý -